

at Balgene have underkjendt Regjeringens Forſlag. Det er blevet underkjendt i ſin Helhed, og jeg tror ikke, at der nogenſinde har været nogen Forſvarsplan, der har ſtødt paa en ſaa grundmuret, en ſaa varm Uvillie hos Folket ſom den Plan, denne Regjering har forelagt. Men naar ſaa er, hvorledes kan ſaa denne Regjering tro, at den nu efter at vi kjende Planen i hele dens Støthed, ſkulde have Udſigt til at føre Stykker af den Plan igjennem, ſom den ikke har kunnet føre igjennem, da vi endnu ikke vidſte, om Planen var ſlet eller ikke. Det er den aabenbare, pure Fantafi, og jeg undrer mig over, at nogen Regjering kan ſmugre ſig med en ſaadan Forindſning. Jeg tror virkelig, at der ikke hører megen Skarpsindighed til at ſige ſig ſelv, at en Regjering, ſom ikke har Andet til at føre denne Sag igjennem, end denne Regjering for Tiden har og nødvendigtvis maa have, gjør beſt i ſtrag at tilſtaa, at den paa dette Punkt har gjort fuldſtændig Fiasko. Det var imidlertid Hovedpunktet af Regjeringens Opgave. — Det næſte Punkt, ſom Regjeringen havde i ſit Program, er Noget, ſom enhver Regjering maa have, nemlig en Beſtrebſe efter at faae Thingene til at arbejde ſammen. Jeg tror ikke, at der er nogen Regjering, ſom i den Grad ved ſamtlige vigtige Lovforſlag har viiſt ſig fuldſtændig ude af Stand til at faae de to Thing til at arbejde ſammen, ſom denne Regjering. Jeg ſkal minde om Lovloven, de geiſtliche Love, Organisationslovene for Hæren og Flaaden, Miniſteransvarlighedsloven, ſom kom frem ved privat Initiativ, ſkjønt en ſaadan Lov bebudes i Grundloven, jeg ſkal minde om Loven om Underſjøttelſeſkaſer, kort ſagt jeg ſkal minde om ſamtlige diſſe for Samfundet vigtige og betydningsfulde Reformforſlag, hvoraf Regjeringen ikke har været i Stand til at føre et eneſte igjennem. Det Reſultat, Regjeringen har opnaaet, har været, at Thingene have ſtaaet imod hinanden med ſit modsatte Vota, uden at noget Reſultat er kommet ud deraf. At Grunden dertil har været, at Regjeringen manglede Tillid i Folkethinget, tror jeg ikke, at Nogen kan være i Tvivl om; at Faktum i det Mindſte har været ſaaledes, maa viſt enhver indrømme. Dette var den anden Opgave, ſom Regjeringen havde ſtillet ſig. — Den tredie Opgave, ſom Regjeringen havde ſtillet ſig, var at faae Rigsdagsſamlingen til at være i fire Maanedes (Berg: Førſt i to Maanedes!). Regjeringen ſagde, dengang den førſt udtalte ſig om dette Spørgſmaal, ikke ubetinget: to Maanedes, det kunde være lidt mere — man bør være ſaa mild ſom mulig og huſke dette. Det var imidlertid ikke en original Tanke — Regjeringen havde faaet den fra Dagbladet — at Rigsdagsſamlingen kun ſkulde være i fire Maanedes, og at der deraf ſkulde komme en ny Fremtid for Danmark. Jeg ſkal indrømme, at Regjeringen har ført dette Program igjennem, det vil ſige, Regje-

ringen har med Folkethingets Medvirkning ført dette Program igjennem. Regjeringen har ført det igjennem paa Bekoſtning af Landets velforſtaaede Interesſe, idet den ved at faſtholde dette Program har været Skyld i, at Bevillingen til Feltſkytſet blev negtet, og været Skyld i, at vi her i Sommer have maattet ſidde i over en Maaned, ſkjønt man ganſke ſimpelt kunde have faaet Feltſkytſet bevilget ved at forlange Sæſſionen. Jeg ſiger alſaa, at denne Regjering paa ſamtlige Punkter af ſit Program har gjort Fiasko undtagen paa eet, og dette har den ført igjennem imod Landets velforſtaaede Interesſe. Jeg tror derfor, at man kan ſige, at det er den ſletteſte Regjering, vi nogenſinde have haft, i alt Fald den, ſom har endt med det ſletteſte Reſultat. Nu ſkal jeg ikke tillade mig deraf at udbrage nogen Slutning; men jeg tror, at enhver vil indrømme mig, at Landet venter, at denne Regjering nu ikke agter at foretage Andet end at gaa af, og jeg tror, at Udlandet venter det Samme. Jeg beder de Herrer lægge Mærke til de Domme, ſom for Tiden komme frem i Udlandets Preſſe; de ere ikke i Favør af Regjeringen. Det er haarde Domme, ſom faldes over vor Regjering, det er en beſtemt Misbilligſe af det System, ſom herſker i Danmark, og Skylden lægges af ſamtlige ſtore udenlandſke Blade paa Regjeringen. Jeg ſiger, at Udlandet venter, og jeg ſiger, at ogſaa Jædrelandskjarligheden venter en Systemforandring; thi det er ikke godt for et lille Land, der veſentlig ſkal beſtaa ved den Synpathi, der kan være for det i Udlandet, at ſtaa i Udlandets Dine ſom ſplidagtigt; men det gjøre vi, fordi Regjeringen ikke har forſtaaet ſin Opgave, men har valgt en Fremgangsmaade, ſom kun en ſlet Regjering kan følge. Jeg ſiger ſom min Mening, at, hvis Regjeringen rigtig opfattede, hvad der virkelig tjener til Landets Lary, ſaa gif den; thi jeg er fuldſtændig overbeviſt om, at en Regjering, der paa denne Maade er ude af Stand til at føre Noget igjennem, efterhaanden ſelv maa blive klar over, at den er Hindringen for, at der kan føres Noget igjennem. Og hvis det er Alvor, hvad der kom fra Regjeringens Side om det Raatrængende, det Vigtige og Anſvarfulde, der laa i ikke hurtigt nok at føre Forſvarsſagen igjennem, og hvis det er Alvor — hvad jeg nok tør ſige, at det er, — at Regjeringen har ladet Kongen ſige i Dpløſningsbrevet, at det var uforſvarligt at uſætte Sagen længere, ſaa maa det ogſaa forekomme det mig, være klart, at man rolig kan ſige, at denne Regjering ikke kan gjøre Landet ſtørre Tjeneste, hvis den virkelig vil handle til Landets Vel, end at gaa af. Ikke beſto mindre kan jeg ingen Mening have om, hvorvidt dette vil ſke; Regjeringen er ikke tilſiede idag (Berg: Den kommer nok!). Det tror jeg ikke; jeg veed det naturligtvis ikke. Jeg tror, at den høie Regjering ved at være fraværende paa ingen Maade